

Herdabrev för Livets söndag 2011

Advent är en glädjefylld tid av väntan på Frälsarens ankomst. Vi längtar efter Guds människoblivande i Jesus Kristus. Advent är också Guds väntan och längtan efter varje människa, att hon skall ta emot hans nåd och kärlek och låta sig förvandlas av den. Vår förväntansfulla längtan efter Gud är bara ett svagt eko av Guds lidelsefulla hopp att var och en av oss skall ta emot det glada budskapet, så att vi i vår tur kan sprida evangeliet i ord och handling. "Gud har blivit människa för att människan skall bli gudomliggjord", så brukade kyrkofäderna sammanfatta kristendomen. I advent blir dessa ord speciellt levande för oss. Gud vill komma till jorden för att dela vår jordiska tillvaro, så att vi i vår tur kan få dela hans eviga liv. För att vi skall kunna dela hans eviga härlighet, måste vi också leva i Jesu efterföljd och låta oss ledas av honom. Det är en stor glädje för oss, när vi förstår att vi är inbjudna att ständigt leva *i* Kristus och *med* Kristus, gå *efter* Kristus och handla *genom* Kristus och *för* Kristi skull. Augustinus har en vacker text, där han radar upp dessa prepositioner för att visa att glädjen blir allt större, när vi upptäcker allt fler sätt att öppna vårt liv för Kristus och ta emot hans kärlek.

När vi firar Livets söndag är det just för att vi tror att varje människas liv, från den första späda begynnelsen till det sista andetaget, är ett liv som Jesus Kristus vill dela med oss. Han vill frälsa varje människa och följa henne under hela hennes liv. Ingenting i vårt liv är likgiltigt för honom. Allt i vårt liv kan hjälpa oss att komma honom nära. Genom skapelsen är varje människas värdighet okränkbar och när hon öppnar sig för Jesus börjar hon förstå den fulla vidden av sitt eget mysterium och sin kallelse. "Mitt ibland er står en som ni inte känner, han som kommer efter mig" (Joh 1:26), säger Johannes Döparen. Dessa ord är lika giltiga idag, när så många inte känner Jesus, men han känner dem och vill frälsa dem. Han lever mitt ibland oss, okänd och fördold för världens ögon, samtidigt som han längtar efter att alla skall ta emot honom. Jesus har identifierat sig med de okända och misskända mitt ibland oss. Han vill ta emot vår kärlek och omsorg i och genom dem. Vi kan visa honom vår kärlek när vi sträcker ut vår hjälpande hand till den som behöver vårt stöd. Vår eviga salighet är beroende av om vi har känt igen honom i de hungriga, nakna och fängslade, ja, i alla dem som behöver vår kärlek och hjälp. Det är ett av livets största glädjeämnen när vi får möta Jesus i vår behovande nästa.

I Valencia finns en helgedom som är vigd åt **Nuestra Señora de los Desamparados**, Vår Fru av de skyddslösa. Jungfru Maria kan hjälpa oss att känna igen hennes Son i den skyddslösa människa som möter oss. Vilka är då mest skyddslösa och i behov av vår kärlek i vårt samhälle? När vi firar Livets söndag tänker vi alltid på det osynliga och okända folket, de ofödda som är beroende av vår välvilja för att få födas till denna jord. Inga är mer skyddslösa än de. När man missaktar det mänskliga livets värdighet under ett livsavsnitt förringar man hela människans, ja, alla människors värdighet.

På sistone har vi konfronterats med det tragiska faktum att de gamlas och sjukas mänskliga värdighet inte respekteras. Med rätta har många blivit upprörda över att gamla vanvårdas och försummas. Här måste alla goda krafter samverka för att hitta en lösning. Det är inte bara ett strukturproblem utan också en uppmaning till var och en av oss, för ofta fattas just den nästa, alltså den släkting eller vän, som kan vara ett stöd för de gamla. Föräldrar brukar engagera sig för sina barn på dagis och i skolan, men barn och anhöriga är inte alltid lika angelägna att ställa upp för sina gamla på vårdhemmet. Var och en måste se vad han eller hon kan göra för att våra gamla skall få en människovärdig behandling i livets slutskede.

En annan grupp skyddslösa är de offer för människohandel som tycks bli fler och fler. Denna moderna form av slaveri finns mitt ibland oss. *Caritas* har under senare tid haft kontakt med ett sjuttioal kvinnor som hamnat i sexhandelns våld. Ibland har man lyckats hjälpa dem, men behovet är skriande. Dessa kvinnor har ofta missbrukats på det mest fruktansvärda sätt. Varje samhälle bedöms efter hur de svagaste och mest utsatta behandlas. Vår trovärdighet som kristna sätts också i fråga, om vi inte försöker hjälpa dem som utsätts för detta avskyvärda brott. Detta är därför ett av de mest angelägna områdena för det inlandsarbete, som *Caritas* just nu försöker få igång i alla våra församlingar. Som Kristi lärjungar är vi alla kallade att ta oss an dem som ingen annan tar sig an. Kristi kärlek driver oss att gå i hans fotspår. Vår helige fader Benedikt XVI vill att *Caritas* och dess arbete skall vara en angelägenhet för hela Kyrkan och för varje katolik.

Det är en del av Kyrkans evangelisation att hjälpa de behövande oavsett vilka de är. Vi måste alla försöka se hur vi kan fördjupa vårt engagemang. Det räcker inte att tända adventsljusen. Vi måste själva bli ljus för dem som sitter i mörker och dödsskugga och gå i hans efterföljd som kom för att "vittna om ljuset" (Joh 1:8). Då blir också vår glädje fullkomlig, eftersom vi får bidra till att det glada budskapet blir kött och blod. Gud har blivit människa i Jesus Kristus för att komma varje människa nära och frälsa henne. När vi låter oss älskas av honom, vill vi också leva som han, handla som han och älska som han. Vi vill besvara hans kärlek genom att visa varje människa, som han sänder i vår väg, hans kärlek. Då upptäcker vi till vår förundran att vi själva får ta emot ännu mer kärlek och leds in i en ännu djupare förening med Jesus Kristus.

Med min bön om en välsignad och god advents- och jultid för er alla,

Stockholm den 6 december 2011

✠ **Anders Arborelius ocd**

Biskop av Stockholms katolska stift